

[Lange.]

er ikke egentlig det svage Punkt i Overenskomsten; det svage Punkt er, at man ikke samtidig var i Stand til at sikre sig, at vore Afsætningsmuligheder i England ikke blev forringet. Dette maatte virke som en stor Overraskelse for den danske Befolkning. Nu ved jeg nok, den højtærede Udenrigsminister siger, hvad han ogsaa har formel Ret til at sige, at man kunde ikke vente det. Men den danske Befolkning havde dog Lov til at tro, at naar vi forlængede vor Overenskomst med England og gennem denne Forlængelse paatog os yderligere Købsforpligtelser over for England, at vi ogsaa havde en Garanti for, at England ikke en Maaned eller dog kort Tid efter skar vor Baconudførsel til England ned, netop paa det for vor Økonomi allersvageste Punkt foretog denne Nedskæring. For det kan ikke gaa i Længden, at vi over for et Land paatager os yderligere Købsforpligtelser, naar dette Land samtidig skærer vor Udførsel ned.

Men gælder dette om Englandstraktaten, at den ud fra et dansk Synspunkt kunde have været bedre, end den er, saa gælder det i langt, langt højere Grad den Overenskomst, vi har med Tyskland. De Købs- og andre Forpligtelser, som vi i dette Aar har paataget os, er, i hvert Fald paa forskellige Omraader, af ganske urimelig Art. Jeg tror, man kan sige, at de Forpligtelser, vi har paataget os over for Tyskland med Hensyn til Kulindkøbene, er uden Sidestykke i den ganske Verden. Og de har den overordentlig store Skavank, at de kan ikke gentages. Vi kan ikke klare den ud i Fremtiden, vi kan ikke skaffe os yderligere Tillægskontingenter ved at vandre ad den Vej.

Disse Kulindkøb, som jeg for øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa — de har jo efterhaanden været ikke saa lidt diskuteret —, kunde ikke hemmeligholdes i samme Grad som andre Enkeltheder i vore Aftaler; Finansudvalgene skulde medvirke til Bevilling af de Penge, der skulde bruges, og derved fik en større Offentlighed Kendskab til Sagen. Men man kan sige, at Regeringen selv har fældet Dom i Sagen ved ikke at udnytte den sidste Mulighed. Det er en kendt Sag, at vi havde haft en Mulighed for at forøge disse Indkøb og faa yderligere Tildeling af Tillægskontingenter ved inden et vist Tidspunkt at have sagt, at vi ønskede ogsaa dette med. Regeringen gjorde det ikke, og Regeringen maa vel dermed have givet Udtryk for, at det ikke

var saa god en Forretning, at man skulde fortsætte ad den Vej.

I det hele taget forstaar jeg ikke, hvorledes vi skal klare Fremtiden med Hensyn til det handelspolitiske, naar vi er kommet ind paa Afslutning af Aftaler som dem, vi har sluttet med Tyskland. Tyskland maa, synes jeg, faa den Opfattelse, at det omtrent kan byde os hvad som helst, og det er ikke let for det danske Samfund at staa tilstrækkeligt stærkt under disse Forhandlinger, naar man kan opleve, at en dansk Minister offentlig erklærer, at Danmark ikke har opfyldt sine Forpligtelser over for Tyskland. Ganske vist giver Ministeren Handelsstanden Skylden for, at vi, som han siger, ikke har opfyldt vore Købsforpligtelser. Jeg lægger nu ikke nogen større Vægt paa dette fuldkommen urimelige Angreb paa Handelsstanden. Det er ikke det afgørende i dette Forhold. Det afgørende er, at man erklærer over for det fremmede Land, som vi staar i Forhandling med om en ny Aftale, at vi ikke har opfyldt vore Forpligtelser, hvilket udtales af et Regeeringsmedlem.

Udtalelsen om Handelsstanden var naturligvis urimelig. For det første maatte Handelsstanden dog kunne kræve, naar man vilde angribe den, at den havde været med til at afgøre, hvilke Valutaattester der skulde udstedes, og at den havde haft Indflydelse paa, baade hvilke Varer der skulde udstedes Valutaattester for, og paa hvilket Tidspunkt disse Valutaattester skulde udstedes. Det er ikke nok, at man kan vise en Statistik frem, der siger, at man har udstedt Valutaattester i stort Omfang, og at disse Valutaattester ikke er benyttet; det afgørende maa være, om de er udstedt for de Varer, vi har Brug for, og udstedt paa de Tidspunkter, hvor disse Varer kunde afsættes her i Landet. Det vilde være en mærkelig Handelsstand — og derfor var Angrebet urimeligt —, der ikke hellere end gerne vilde importere Varer, som den havde Mulighed for at sælge. Et saadant Angreb rammer helt ved Siden af. Men selvfølgelig kan det heller ikke nytte noget, at man bygger en saadan Aftale paa en Forpligtelse for Handelsstanden til at tage Varer hjem, hvis disse Varer ikke kan sælges. Det kan man ikke kræve af Handelsstanden, lige saa lidt som man ud fra et Samfundssynspunkt kan ønske, at Handelsstanden skal importere Varer her til Landet, som der ikke er nogen Mulighed for at afsætte. Derfor er det afgørende i denne Situation over for disse Forhandlinger ikke, om man kan